

Arrest

**nr. 131 026 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2014 en tegen de beslissing de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 25 april 2014 (bijlage 13*quinquies*).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. RINGOOT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Hoewel hij enkel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) aanduidt als tegenpartij, richt verzoeker onderhavig beroepsverzoekschrift tegen zowel de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2014 als tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 25 april 2014. Hij vraagt de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van deze laatste beslissing.

1.2. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat en een snelle en adequate behandeling van de zaak te waarborgen.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dermate samenhangend zijn dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

In casu richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing tot “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een “*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*” (bijlage 13*quinquies*), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

Voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep immers worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, doch integendeel de snelle instaat stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

Daarenboven biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing tot *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing tot *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het betrekking heeft op het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een jongeman van Peul-origine, geboren op 4 januari 1986 in Filira, Boké, en zegt over de Guinese nationaliteit te beschikken. U werkte als loodgieter en woonde samen met uw vrouw, (F.B.), in Filira, in het centrum van Boké.

In 2011 verkocht u een stuk grond waarvan u dacht dat het aan uw moeder toebehoorde. Toen uw oom in 2012 claimde dat dit stuk grond aan hem toebehoorde dienden de mensen die het stuk grond van u hadden gekocht, klacht in tegen u.

Als loodgieter had u reeds in het verleden gewerkt in het huis van (F.B.) en haar ouders. Eind 2012 kwam (F.) naar uw huis in Filira om u te vragen in haar huis een reparatie uit te voeren. U was op dat moment echter niet aanwezig en er ontstond een discussie tussen (F.) en uw vrouw. Deze laatste verdacht u er van een amoureuze affaire te onderhouden met (F.). Tijdens deze verhitte discussie kreeg uw vrouw, die op dat moment bovendien hoogzwanger was, een hartaanval. Zij werd naar het ziekenhuis gebracht en de burens stelden u en haar tante op de hoogte. Nog diezelfde nacht overleed uw vrouw in het ziekenhuis aan de gevolgen van haar hartaanval. De tante van uw vrouw had ondertussen ook uw schoonfamilie in Conakry op de hoogte gesteld.

De volgende dag werd u gecontacteerd door (C.), een Française die regelmatig in Boké verbleef. Zij was een vriendin van uw overleden moeder met wie u sinds het overlijden van uw moeder een zeer sterke band had. Zij had gehoord dat de ouders en oom van uw echtgenote in Filira waren toegekomen, dat zij uw huis hadden vernield en dat zij u zochten. De ouders van uw echtgenote zeiden dat het overlijden van hun dochter uw schuld was en dat u dus ook moest vermoord worden. Uw schoonfamilie diende in de nasleep van de dood van uw vrouw ook klacht tegen u in bij de gendarmerie van Boké.

De volgende drie weken dook u onder bij (C.), die elders in Filira woonde. Wanneer bleek dat uw situatie onhoudbaar was regelde (C.) uw vlucht uit Guinee. Jullie namen samen het vliegtuig naar België, waar u op 13 november 2012 asiel aanvraagde.

U vreest bij terugkeer naar Guinee te worden vermoord door de familie van uw overleden echtgenote.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw identiteit, reisweg en asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. De reden daarvoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u na het overlijden van uw vrouw vervolgd worden door haar familie.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt in de eerste plaats onderuitgehaald door de talrijke en flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de DVZ en deze bij het CGVS.

Tijdens uw gehoor op het CGVS vertelde u dat uw relatie met (F.B.), de vrouw waarmee uw echtgenote ruzie maakte en die zij er van verdacht een relatie met u te hebben, louter professioneel was. U vertelde dat u als loodgieter al eerder werkzaamheden in haar huis had verricht maar dat u in geen geval een liefdesaffaire onderhield met deze vrouw (Gehoor CGVS, p.11). Dit strookt echter in geen geval met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken waar u (F.B.) consequent aanduidde als "mijn vriendin" en "mijn minnares" (Vragenlijst CGVS, p.4). Wanneer u hierop tijdens uw gehoor bij het CGVS werd gewezen ontkende u in alle toonaarden. U verklaarde dit nooit te hebben verteld bij de DVZ (Gehoor CGVS, p.24). Dit neemt echter niet weg dat uw verklaringen daar aan u zijn voorgelezen en u deze ook voor akkoord hebt ondertekend. Uw verklaringen bij de DVZ zijn bovendien niet voor interpretatie vatbaar. U vertelde daar immers ook dat u door uw "minnares" werd gebeld, maar dat u niet wilde opnemen omdat uw vrouw aanwezig was (Vragenlijst CGVS, p.4). Tijdens uw gehoor op het CGVS ontkende u dit echter (Gehoor CGVS, p.23). Gezien het feit dat (F.B.) een cruciale rol speelt in uw asielrelaas (naar aanleiding van de ruzie tussen haar en uw vrouw zou die laatste overleden zijn waardoor u nu vervolging zegt te vrezen van uw schoonfamilie) tasten uw volstrekt tegenstrijdige verklaringen over de aard van jullie relatie op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Niet enkel over uw verhouding met (F.), maar ook over uw vervolgers legde u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u te kennen dat het de broer van uw vrouw was die er mee dreigde om u te vermoorden (Vragenlijst CGVS, p.4). Tijdens uw gehoor op het CGVS gaf u in de eerste plaats aan dat uw vrouw, (F.B.), enig kind was en dus helemaal geen broer heeft (Gehoor CGVS, p.10). Later voegde u er aan toe dat zij wel nog een jonge halfbroer, (A.H.), had (Gehoor CGVS, p.11). Gevraagd welke leden van uw schoonfamilie dan uit Conakry naar Filira kwam na het overlijden van uw vrouw vertelde u dat het om haar ouders en haar oom ging (Gehoor CGVS, p.26). Opnieuw maakte u geen melding van een broer. Wanneer u er mee werd geconfronteerd dat u bij de DVZ nochtans hebt verklaard dat u door de broer van uw vrouw werd bedreigd, ontkende u dit. U stelde nooit specifiek naar haar broer te hebben verwezen (Gehoor CGVS, p.29). Gezien het feit dat uw verklaring bij de DVZ (Vragenlijst CGVS, p.4) aan u is voorgelezen en u deze ook ondertekend hebt kan aan deze verklaring weinig geloof worden gehecht. Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de actoren van vervolging ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder moet worden opgemerkt dat u er tijdens uw gehoor op het CGVS niet in slaagde om aan te geven op welke datum uw vrouw overleden zou zijn. U kon enkel vertellen dat het op een vrijdag, eind 2012 was (Gehoor CGVS, p.8). Wanneer u hier later in het gehoor opnieuw naar werd gevraagd stelde u dat het voorval plaatsvond begin november 2012 (Gehoor CGVS, p.25). Het is niet enkel merkwaardig dat u een in uw leven dermate cruciale gebeurtenis niet correct kan dateren, maar het is bovendien nog opmerkelijker dat u bij de DVZ het overlijden van uw vrouw wel zeer precies kon situeren. Hier vertelde u immers dat zij op 6 oktober 2012 zou zijn overleden (Verklaring DVZ, p.4).

Daarbij moet worden opgemerkt dat u in de vragenlijst CGVS, waarvan u bij de DVZ ook een kopie mee naar huis kreeg, geen melding hebt gemaakt van de datum (Vragenlijst CGVS, p.4).

Uw vage, incoherente en ontoereikende verklaringen in verband met uw vlucht uit Guinee en (C.), de Franse vrouw die u hierbij zou geholpen hebben, ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat u amper iets kan vertellen over de documenten waarmee u reisde. Bij de DVZ vertelde u dat (C.) uw documenten bijhield en dat u geen weet had van een paspoort (Verklaring DVZ, p.7). Ook tijdens uw gehoor op het CGVS kon u nauwelijks meer informatie geven. U verklaarde niet te weten met wat voor documenten u reisde, noch enig idee te hebben welke naam of foto er in deze documenten stond (Gehoor CGVS, p.13). Gezien het feit dat u zowel in Guinee als in België grenscontroles passeert kan aan deze verklaring weinig geloof worden gehecht. Het is verder opmerkelijk dat u bij de DVZ verklaarde een tussenlanding te hebben gemaakt in een voor u onbekend land terwijl u tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde te hebben geslapen tijdens de vlucht en geen weet te hebben van een tussenlanding. Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ ontkende u dit ooit gezegd te hebben (Gehoor CGVS, p.13).

(C.) speelt een centrale rol in uw verhaal. Wanneer uw problemen begonnen zou zij u bij haar thuis hebben laten onderduiken en wanneer bleek dat uw situatie uitzichtloos was zou zij uw vlucht uit Guinee hebben geregeld en samen met u naar België zijn gereisd. U vertelde dat uw moeder en (C.) dichte vriendinnen waren en dat na haar overlijden (C.) als een tweede moeder voor u werd. U vertelde ook dat (C.) altijd bij u was. (Gehoor CGVS, p.13, 27). Ondanks uw naar eigen zeggen uitzonderlijk hechte band met (C.) bleek tijdens uw gehoor op het CGVS dat u toch wel bijzonder weinig informatie over haar kon geven. Zo kende u niet eens haar volledige naam maar kon u ook niet vertellen of zij getrouwd was, waarom zij in Guinee woonde of wat voor beroep zij deed (Gehoor CGVS, p.13, 27, 32). Geconfronteerd met een reeks vragen over (C.) verklaarde u uiteindelijk helemaal niets te weten over haar privéleven (Gehoor CGVS, p.32). Dit strookt in geen geval met uw verklaringen dat jullie zo een hechte band zouden hebben. Gezien u juist deze hechte band aanhaalt om te verklaren waarom (C.) u zou geholpen hebben, ondergraaft uw totaal gebrek aan kennis over haar ook in belangrijke mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondergraven door het vage, tegenstrijdige en incoherente karakter van uw overige verklaringen.

U legde incoherente en lacunaire verklaringen af met betrekking tot uw vrouw, (F.B.). Tijdens uw gehoor op het CGVS kon u zelfs niet bij benadering zeggen wanneer jullie zouden getrouwd zijn (Gehoor CGVS, p.7), terwijl u bij de DVZ toch wist te zeggen dat het huwelijk in 2006 plaatsvond (Verklaring DVZ, p.1). Verder wist u ook niet wat het beroep van haar vader was ondanks het feit dat u hem naar eigen zeggen toch meermaals ontmoet zou hebben (Gehoor CGVS, p.9-10). Verder vertelde u in eerste instantie dat uw vrouw in Filira is opgevoed door haar tante, (O.S.) (Gehoor CGVS, p.8), terwijl u later in uw interview verklaarde dat de naam van deze tante (F.S.) is (Gehoor CGVS, p.18).

Ook met betrekking tot de dag waarop uw vrouw een hartaanval kreeg legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo vertelde u eerst dat men u op gegeven ogenblik belde met de boodschap dat uw vrouw een crisis had gehad, waarna u zich naar huis spoedde (Gehoor CGVS, p.15). Wanneer u later tijdens het interview opnieuw werd gevraagd hoe u het nieuws te weten kwam vertelde u echter dat u het gebeurde pas te weten kwam toen uw burens het u na uw thuiskomst vertelden (Gehoor CGVS, p.19). Verder vertelde u dat uw vrouw omstreeks 17 uur een aanval zou hebben gehad en dat u reeds rond 17.30 uur in het ziekenhuis was (Gehoor CGVS, p.20). Even later vertelde u echter dat u om 18 uur nog steeds aan het werk was (Gehoor CGVS, p.23).

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u omwille van de dood van uw vrouw en het conflict over het verkochte stuk land door de autoriteiten vervolgd worden.

Aangezien omwille van alle voornoemde elementen besloten moet worden dat u er niet bent in geslaagd om aannemelijk te maken dat u door uw schoonfamilie zou vervolgd worden omwille van het overlijden van uw vrouw kan ook geen geloof worden gehecht als zouden zij hiervoor bij de autoriteiten klacht hebben neergelegd.

Ook aan uw verklaringen als zou er in verband met het grondconflict een officiële klacht tegen u zijn ingediend kan geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen over dit grondconflict bij de DVZ en bij het CGVS zijn immers volstrekt tegenstrijdig. Tijdens uw gehoor op het CGVS vertelde u dat u dit stuk land reeds in 2011 verkocht om uw zieke moeder financieel te ondersteunen (Gehoor CGVS, p.28), terwijl u bij de DVZ verklaarde dat u het stuk land zonder de toestemming van uw oom hebt verkocht om met de opbrengst naar Europa te kunnen vluchten (vragenlijst CGVS, p.4). Gezien het feit dat u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde dat het de nieuwe eigenaars waren die klacht tegen u hebben ingediend (Gehoor CGVS, p.29), terwijl u bij de DVZ verklaarde dat u juist met uw oom een conflict had over dit land (Vragenlijst CGVS, p.4), kan aan het voorgehouden grondconflict weinig geloof worden gehecht.

U kon bovendien ook niet op overtuigende wijze verklaren hoe u op de hoogte zou zijn geweest van deze aanklachten. U wist enkel te vertellen dat u het nieuws vernam via (C.) nadat zij beide klachten heeft zien liggen bij de gendarmerie in Boké (Gehoor CGVS, p.30). Deze verklaring kan echter weinig overtuigen. U kan bovendien ook niet vertellen of de autoriteiten verder gevolg hebben gegeven aan deze klachten (Gehoor CGVS, p.31).

Er moet bovendien worden opgemerkt dat u deze aanklachten niet hebt vermeld bij de DVZ en dat u deze ook bij het CGVS zelf nooit hebt aangehaald. Pas wanneer u op het einde van uw interview bij het CGVS werd gevraagd waarom u nooit de hulp van de autoriteiten hebt ingeroepen tegen de vervolging door uw schoonfamilie maakte u melding van beide aanklachten (Gehoor CGVS, p.29). Indien u wel degelijk vervolging vanwege de autoriteiten zou vrezen mag van u toch verwacht worden dat u hier zelf al eerder op gewezen zou hebben.

Ter volledigheid dient te moeten opgemerkt dat u geen enkel bewijs neerlegt dat uw identiteit of asielrelaas kan staven. Als reden hiervoor haalt u aan dat u niemand hebt in Guinee die u dergelijke zaken kan bezorgen (Gehoor CGVS, p.12). Gezien het feit dat u nog een vader, twee halfbroers en twee halfzussen in Boké hebt kan aan deze verklaring echter weinig geloof worden gehecht (Gehoor CGVS, p.5-7). Uw verklaring als zouden uw halfbroers en –zussen u niet willen helpen omdat jullie niet dezelfde moeder hebben (Gehoor CGVS, p.12) strookt ook niet met uw eerdere verklaring dat jullie voor uw vertrek uit Guinee wel degelijk contact hadden (Gehoor CGVS, p.7). U vertelde toen ook dat u simpelweg nooit geprobeerd heeft om contact met hen te leggen na uw komst naar België (Gehoor CGVS, p.7). In het kader van uw asielpcedure mag van u verwacht worden dat u al het mogelijke doet om bewijsstukken aan te dragen voor uw asielrelaas en identiteit. Op basis van uw verklaringen moet worden besloten dat u niet aan deze voorwaarde hebt voldaan.

Op basis van alle voorgaande elementen moet worden besloten dat u er niet bent in geslaagd om aannemelijk te maken dat uw vrouw, (F.B.), aan een hartaanval zou overleden zijn na een ruzie met (F.B.) en dat u daarom risico loopt op vervolging door uw schoonfamilie, noch dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt met betrekking tot het door u voorgehouden grondconflict. Daarom moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, werd onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker betoogt dat de verschillende tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) het gevolg zijn van de slechte communicatie van de tolk in kwestie. Hij verzoekt dan ook te worden gehoord door een andere tolk. De verwarring omtrent termen als 'minnares' en 'vriendin' en omtrent de naam van de tante waarbij zijn vrouw opgroeide zijn slechts enkele voorbeelden van de gecreëerde verwarring. Zo wordt in de bestreden beslissing gewag gemaakt van de merkwaardige theorie dat verzoekers vrouw overleed na een telefoongesprek waarin zij verzoeker verdacht van overspel. Verzoeker deelt mee dat dit niet de reden van het overlijden was en stelt dat de hartaanval het gevolg was van de overvloedige consummatie van zout. Dergelijke foutieve veronderstellingen en vertalingen en misverstanden zijn uiteraard van die aard dat zij de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker aantasten.

Het verzamelen en overmaken van bewijsmateriaal was voor verzoeker onmogelijk geworden omdat zijn leegstaande huis werd leeggeroofd door één van de beruchte roversbendes uit de streek. Hij vernam dit van zijn toenmalige buurvrouw. Hij kon met haar tweemaal contact leggen doch nadien kreeg hij geen contact meer. Voor het overige heeft hij geen contactpersonen in zijn land van herkomst.

Verzoeker voegt enkele persartikels bij het verzoekschrift die de situatie in zijn thuisland weergeven. Het etnisch geweld en de politieke verklaring omtrent het herinvoeren van de doodstraf zijn elementen die niet werden behandeld door het CGVS.

Verzoeker is Peul. Hij kan geen harde bewijzen voorleggen dat hij wordt vervolgd door de overheid als gevolg van een wraakactie van zijn schoonfamilie. In ondergeschikte orde werpt hij dan ook op dat er een onrechtstreekse vervolging voorligt, met name een vervolging die uitgaat van particulieren doch wordt getolereerd door de overheid. Gelet op de mogelijke herinvoering van de doodstraf is verzoekers vrees toegenomen. Uit het artikel blijkt bovendien dat de overheid geen bescherming kan bieden tegen particuliere doodstraffen die in Guinee vaak uitgevoerd worden. Zo werden in Nzérékoré vijftien verdachten van een moord levend verbrand zonder dat de overheid bescherming kon bieden. Guinee respecteert in geen geval alle strafrechtelijke procedures.

Gekoppeld aan het feit dat het etnisch geweld tegen de Peul lang niet achter de rug is, bestaat er een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) van 29 mei 2009 over een Guineese asielzoeker waarin wordt gesteld dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het relaas de vraag of er al dan niet redenen zijn om te worden vervolgd niet mag weglaten.

Verzoeker betoogt inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dat er weldegelijk zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade. Hij kan zich niet laten beschermen door de overheid van zijn land.

Overeenkomstig artikel 48/6 kan de subsidiaire bescherming worden toegekend, ook wanneer de verklaringen niet gestaafd worden door documenten. Verzoeker stelt dat de cumulatieve voorwaarden in deze zijn voldaan. Hij herhaalt oprechte inspanningen te hebben geleverd om zijn aanvraag te staven en dat de vertaling door de tolk, tot zijn grote spijt, verwarring heeft veroorzaakt. De tegenstrijdige verklaringen zijn niet aan verzoeker te wijten. Zelfs indien er nog een onjuistheid in het gehoor zou zijn geslopen, dan nog vormt deze op zich geen reden om de aanvraag te weigeren. Aan de wijze van het verkrijgen van informatie kan enige onjuistheid van de informatie geweten worden aangezien verzoeker door middel van tussenpersonen in kennis werd gesteld van de reden van vervolging. De vrees voor ernstige schade die uit zijn verklaringen voortvloeit is voldoende om de toekenning van subsidiaire bescherming te rechtvaardigen. Verzoeker verwijst andermaal naar het voormelde arrest van de RvV.

3.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het verzoekschrift: een persartikel waaruit blijkt dat Guinee de doodstraf weer wilt invoeren (bijlage 4), een samenvatting van een arrest van de RvV van 29 mei 2009 (bijlage 5), een uittreksel van de website van vluchtelingenwerk Nederland (bijlage 6) en een persartikel inzake het etnisch geweld dat in juli 2013 plaatsvond in Nzérékoré (bijlage 7).

3.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.2. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de RvV van 29 mei 2009 is *in casu* niet dienstig. De precedentenwerking wordt niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Verzoeker brengt tot op heden niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit, herkomst en asielaanvraag. Waar hij beweert dat hij geen bewijzen kan bijbrengen omdat zijn huis werd leeggeroofd door een beruchte roversbende, dient te worden opgemerkt dat hij ook deze bewering niet staft. Verder kan niet worden aangenomen dat hij reeds voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS zou hebben vernomen dat zijn woning werd leeggeroofd nu blijkt dat hij deze verklaring niet gaf wanneer hem bij het CGVS werd gevraagd waarom hij geen documenten kon bijbrengen. Daarenboven blijkt uit zijn gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat verzoeker voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS niet de nodige pogingen ondernam om bewijzen bij te brengen voor zijn identiteit en zijn relaas. Nochtans mocht van hem worden verwacht dat hij al het mogelijke zou doen om bewijsstukken te vergaren ter staving van zijn identiteit en zijn relaas. Zelfs indien verzoekers woning na het gehoor bij het CGVS zou zijn leeggeroofd of hij dit na het gehoor zou hebben vernomen, dan nog toont hij niet aan dat hij geen identiteitsdocumenten kan bijbrengen. Uit zijn eerdere gezegden blijkt immers dat zijn geboorteakte zich niet in zijn woning doch wel bij zijn vader bevond (administratief dossier, stuk 3, p.6; stuk 13, verklaring, nr.26).

Verzoeker tracht de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen toe te schrijven aan het feit dat er verwarring en misverstanden zouden zijn ontstaan ingevolge slechte communicatie en foutieve vertaling door de tolk.

In zoverre hij in dit kader beweert dat in de bestreden beslissing vermeld zou staan dat zijn vrouw overleed na een telefoongesprek waarin zij verzoeker verdacht van overspel, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zulke vermelding niet bevat.

Verzoeker verklaarde bij de indiening van zijn asielaanvraag de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Soussou beheerst tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag (administratief dossier, stuk 15). Hij verklaarde de tolk die hem bijstond bij het afnemen van zijn verklaringen bij de DVZ en bij het invullen van de vragenlijst goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen deze tolk (administratief dossier, stuk 14). Verzoeker ondertekende de vragenlijst van het CGVS voor akkoord nadat deze aan hem in het Soussou werd voorgelezen. Hij bevestigde daarbij uitdrukkelijk dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.4). Ook zijn verklaringen, afgelegd bij de DVZ, ondertekende hij uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze hem in het Soussou werden voorgelezen. Tevens verklaarde hij dat deze verklaringen oprecht zijn (*ibid.*, verklaring). Verzoeker ontving een kopie van de ingevulde vragenlijst van het CGVS en maakte geen wijzigingen of opmerkingen over aan het CGVS. Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS stelde hij bovendien duidelijk dat het gesprek bij de DVZ goed is verlopen (administratief dossier, stuk 3, p.3). In zoverre verzoeker, zoals hij blijkt de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen eveneens reeds deed bij het CGVS, laat uitschijnen dat zich bij de communicatie en de vertaling bij de DVZ problemen zouden hebben voorgedaan, dient aldus te worden besloten dat dit betoog geenszins kan worden aangenomen.

Bij het CGVS werd aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moest melden (*ibid.*, p.1). Hij verklaarde eenduidig de tolk heel goed te begrijpen (*ibid.*, p.2). Verzoeker formuleerde tijdens het gehoor geen opmerkingen inzake de communicatie of de vertaling door de tolk die hem bijstond tijdens dit gehoor. Integendeel gaf hij aan het einde aan dat hij de tolk goed had begrepen (*ibid.*, p.33). Ook de advocaat die verzoeker bijstond tijdens het gehoor formuleerde geen opmerkingen omtrent de communicatie of de vertaling bij het CGVS wanneer daartoe aan het einde van het gehoor de kans werd geboden (*ibid.*, p.33). Uit het gehoorverslag blijkt verder dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen geen problemen inzake de communicatie of vertaling worden afgeleid. Dat zich bij het CGVS vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan, kan derhalve evenmin worden aangenomen.

Daarenboven zijn de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige volledig ongemoeid waar omtrent zijn vrees jegens zijn schoonfamilie wordt vastgesteld dat (i) zijn verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS talrijke en flagrante tegenstrijdigheden bevatten; (ii) hij vage, incoherente en ontoereikende verklaringen

aflegde over zijn vlucht en over de vrouw die hem bij zijn vlucht zou hebben geholpen; (iii) zijn overige verklaringen een vaag, tegenstrijdig en incoherent karakter vertonen. Hij laat deze tevens geheel onverlet waar hierin inzake het grondconflict wordt vastgesteld dat (i) hij volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegde; (ii) hij de aanklachten die in dit kader zouden zijn ingediend onvermeld liet bij de DVZ en bij het CGVS slechts aanhaalde wanneer hem werd gevraagd waarom hij de hulp van de autoriteiten inriep; (iii) hij niet kon vertellen of de autoriteiten aan deze klachten gevolg gaven. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen. Zij volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielaanvraag en vrees.

Waar verzoeker wijst op de wil om in Guinee de doodstraf opnieuw in te voeren, op het bestaan van particulier uitgevoerde doodstraffen en op het feit dat Guinee de strafrechtelijke procedures niet respecteert, toont hij, de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in acht genomen, niet aan dat of onder welke omstandigheden dit betoog en de in dit kader neergelegde informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4) op hem van toepassing zouden (kunnen) zijn. Verzoeker betreft dit betoog niet op zijn persoon en de informatie die hij neerlegt is van louter algemene aard. Bijgevolg kunnen dit betoog en deze informatie niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïmigreerd of vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

In zoverre verzoeker nog laat uitschijnen dat hij ingevolge zijn etnie dreigt te worden geïmigreerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land, dient te worden opgemerkt dat hij deze vrees nergens eerder gedurende zijn asielaanvraag aanhaalde. Indien hij daadwerkelijk vreesde ingevolge zijn etnie te worden geïmigreerd of vervolgd, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij hiervan eerder melding zou hebben gemaakt. Verzoeker stelde daarenboven dat hij, benevens zijn ongeloofwaardig bevonden asielaanvraag, in zijn land van herkomst nooit problemen kende met zijn autoriteiten, met zijn medeburgers of van algemene aard (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.4). Bovendien blijkt uit de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 16) dat het loutere feit te behoren tot verzoekers etnie, zonder dat er een geloofwaardig profiel is van politiek tegenstander, niet volstaat om het bestaan vast te stellen van een gegronde vrees voor vervolging. Uit de informatie bij het verzoekschrift kan het tegendeel geenszins worden afgeleid (bijlagen 6-7).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.3. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielaanvraag, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 3.2.2. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 16), wordt in de bestreden beslissing inzake de veiligheidssituatie in verzoekers land van herkomst voorts met recht gemotiveerd:

“In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt

bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013)."

De bij het verzoekschrift gevoegde informatie (bijlagen 6 en 7) vermag niet afbreuk te doen aan voormelde informatie en motivering. In het uittreksel van de website van Vluchtelingenwerk Nederland worden deze integendeel bevestigd waar hierin uitdrukkelijk wordt gesteld dat, hoewel het land nog gekenmerkt wordt door ernstige mensenrechtenschendingen, de veiligheidssituatie in Guinee sedert juni 2010 in zijn algemeenheid is verbeterd. Het artikel uit de Volkskrant inzake de etnische spanningen die in juli 2013 plaatsvonden in Nzérékoré voegt niets nieuws toe en heeft betrekking op de gebeurtenissen in Nzérékoré die ook in de voormelde landeninformatie uitvoerig worden besproken en in aanmerking werden genomen (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie, p.13-14).

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 25 april 2014 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS